

Nati (40-55)

Monòleg 00.56:40

(mimant les explicacions que dona) Primer de tot, s'han d'apagar els llums. Després tancar portes i finestres. N'hi ha que diuen que s'han d'obrir, però jo m'estimo més tancar-les. Això sí, mai t'esperis darrere la porta, Busca una paret mestra i... quieta com un ciri! Si tens màscara antigàs, te l'entafores. I a la que puguis, agafes un tros de formatge del rebost, i llampant cap al refugi. Ah, i no et deixis la llanterna. *(Pausa.)* Això si t'arreglega dins de casa. Si vas xino- xano pel carrer, sobretot, no corris! No! Córrer mai! Mai de la vida! *(Pausa.)* Si no tens un refugi a prop... *(Estirant-se a terra.)* «¡ Cuerpo a tierra!» Sí, filla, et queda la roba feta un fàstic. Però és per allò de la «onda expansiva»... *(Pausa.)* Ah, i si trobes un vell o un paralític, el fots a terra i t'hi ajaus al damunt. No costa res ser humanitària. *(Alçant-se i arreglant-se la roba.)* En aquesta vida, sempre s'aprenen coses noves. A la meva edat, també. *(Agafant la safata i sortint.)* Oh, aquests ronyons...

Victòria (20-30 anys)

Cançó 00.59.52 - 01.01.23 Cant a capel·la

Prop d'un gat, asseguts al pedrís
jo em pentino, tu llegeixes i m'espies.
Ve la mare, ens pessiga i els seus dits
fan olor de sofregit i de lleties.

Vora el pou del jardí hi ha el vell tresor.
No t'enfiles al teu arbre, ja no crides
perquè vénen els pirates, i a ponent
els canons dels teus soldats, ja no vigilen.

I si ens vénen a fer veure que somiem,
que demà serem tu aquí, jo allà o qui sap,
puja a l'arbre, obre el cofre i busca un gat
i sabràs que el que és petit sempre somia.

I si volen fer-te alçar del llit d'un salt
perquè no recordis mai els nens que fórem,
puja a l'arbre, obre el cofre i busca un gat
que em veuràs al teu costat a totes hores.

Monòleg 00.45.20

No ploro. De veritat, no passa res. Fa vent. a fora. I com que hi ha tanta pols... *(Pausa)*
A quina hora dinarem? I en Tinet? Heu parlat amb ell? La mare ha de parlar amb ell. Abans,
quan érem al jardí, m'ha dit que tant si com no se'n vol anar a la guerra. Per què no ens van
matar, Nati? Aquell dia... Quan van entrar... Aquells homes que s'ho van emportar tot... Per
què no ens van matar?

Elena (35-50 anys)

Valorarem positivament si té un mínim coneixement de francès.

Diàleg 01.35.06

RAMON: i persones que tenen rasers molt diferents per mesurar... la decència.

SIMÓ està a punt d'abraonar-s'hi.

JOAN: Simó!

ELENA, a SIMO, aturant-lo: Les dones indecents si una cosa tenim és urpes per defensar-nos.

RAMON: No he volgut dir que-

ELENA: I tant que ho has volgut dir. Per això no go ses pujar a l'habitació de la meva fillola a treure el vestit. Perquè ets pudorós. Perquè ets un home <com cal>.

RAMON: Si. Tinc principis. I vergonya.

ELENA: Et planyo, Victòria. Això vol dir que aquest manso encara no t'ha rebregat les faldilles. (A RA MON.) No t'ho permet el teu mossèn? O és que no sabries com posar-t'hi?

RAMON la mira amb odi.

ELENA: Mira'm...! Mira'm bé, chéri... Mira'm bé, perquè aquesta és la cara i l'alè d'una llibertina. D'una republicana que va escopir contra els que deien que els homes eren més llestos, més forts i més capaços. Una «meuca» que ja no creu en Lenin, ni en Kropotkin, ni en el monyo de la Passionària... Però que està orgullosa de veure que en aquest país ara hi ha més escoles, més llibres i més música que mai. (Pausa.) Una qualsevol, que un bon dia es va cansar de tancar el puny i va estripar tots els carnets... Però que encara es pixa sobre la foto del rei quan sona La Internacional.

Nuria (35-50)

Monòleg 01.21.24

Que què pasa? Mira, pasa que van matar al meu home com si fos una bèstia verinosa. I ell era dels pocs que duia la fàbrica i els treballadors amb una mica de senderi. I, aquí on el veus, el meu sogre va estar a punt de deixar-hi la pell. I ara, la dona de fer feines em diu que encara gràcies. I l'única persona que em podria haver ajudat a tirar endavant amb una mica de brillo em va deixar sola, amb dos fills adolescents, i una guerra a punt d'esclatar. Noi, no ho sé. Si vols prova-ho. Sí, demana-li que et faci el nus de la corbata! Demana-li el que vulguis. No, si t'ho concedeix, potser és que esteu fets l'un per l'altre.

Ramón (30-40 anys)

Monòleg 00.22.44

No sé que fer, de veritat, No sé que dir-li. No sé quina cara posar. Té vint anys, Simó. Vint anys. Mireu, quan se'n va anar tenia por. Però esque ara, quan surto del hospital per venir cap aquí, cada dia, allà a fora hi ha camions carregats de cossos. I tu mires als ulls de la gent i... Aquesta ciutat, tota la ciutat, sembla un cendrer.

I està completament sord. Ha aparegut un metge, al migdia, i ha estat una estona fent-li entendre que mai més no tornarà a sentir res. Pensava que li agafaria un atac de ... *(Pausa)* Però no. S'ha quedat estirat, mirant el sostre i ... I gratant-se el genoll. El genoll que ja no té. *(Pausa)* Ara hi són els meus pares. Venia a dir-vos que no crec que aquesta nit pugui venir a sopar. *(Pausa)* Tinet, em sap greu.

Tinet (15-25 anys)

Monòleg 00.38.40

A la llarga advocat ja m'està bé. (*Pausa.*) Però a la curta me'n vaig a la guerra. Demà m'hi allistaré. Hi vaig voluntari. El pare n'estaria orgullós. (*Pausa.*) Podeu fer-vos tots els sords, però jo demà faré el que hagi de fer. I, em dic Martí, et queda clar? I de moment la mare no em deixa sortir de casa per anar a enlloc. Quan torni ja acabaré els estudis. Esque no hi tin cres jo.. ni a la pleura, ni als pulmóns! Res! (*Marxa. Pausa. Entra.*) Aviseu-me quan volgheu donar-me els regals. I si no me'n heu fet cap, no passa res. (*Marxa.*)

Simó (35-50 anys)

Monòleg 00.16.30

Els vas veure? Els Heinkel. A cent vint quilòmetres per hora i a quatre-cents metres d'alçada. Són més lents que els Savoia, però foten un soroll de mil dimonis. Em sembla que n'hi havia sis o set. Els de primera hora. Després van entrar els Junkers. De fet, els italians són més ràpids. N'hi ha que van fer piruetes a l'alçada de Montjuïc. No els vas veure? Els alemanys estan més ben entrenats. Els italians són més bruts, i no tenen dos dits de front. Volarien arran de terra per embestir els cotxes de l'Avinguda de les Corts. (Pausa.) No t'hi amoïnis: tots els pallassos necessiten claca.

Avi Joan (+50)

Monòleg 01:39:00

Abstret, o fent-ho veure: Fa vint anys, no m'ho pensava pas, que la ciutat deixaria de ser el que era, ni Rei, ni exèrcit, ni guàrdies d'assalt. (Pausa) Era Barcelona. Com una plaça major oberta pels quatre cantons. Com si tots els mars del món hi tinguessin platja. Les terrasses dels cafès, els tramvies, mariner i floristes traginant amunt i avall. L'aroma d'una ciutat que era tot un món baixant en patinet per l'Avinguda del Tibidabo. (Pausa.) Quan et fas gran sempre fas la mateixa olor. I no se t'esborra. No se t'esborra l'olor de resclosit. I t'asseus davant d'una finestra amb els vidres entelats, per sentir com de lluny arriben aquest coi d'avions que tot s'ho em porten. Tu regues el jardí, i ells te'l trepitgen. (Pausa) Tanques els ulls i que en queda del teu país i de la teva gent?